

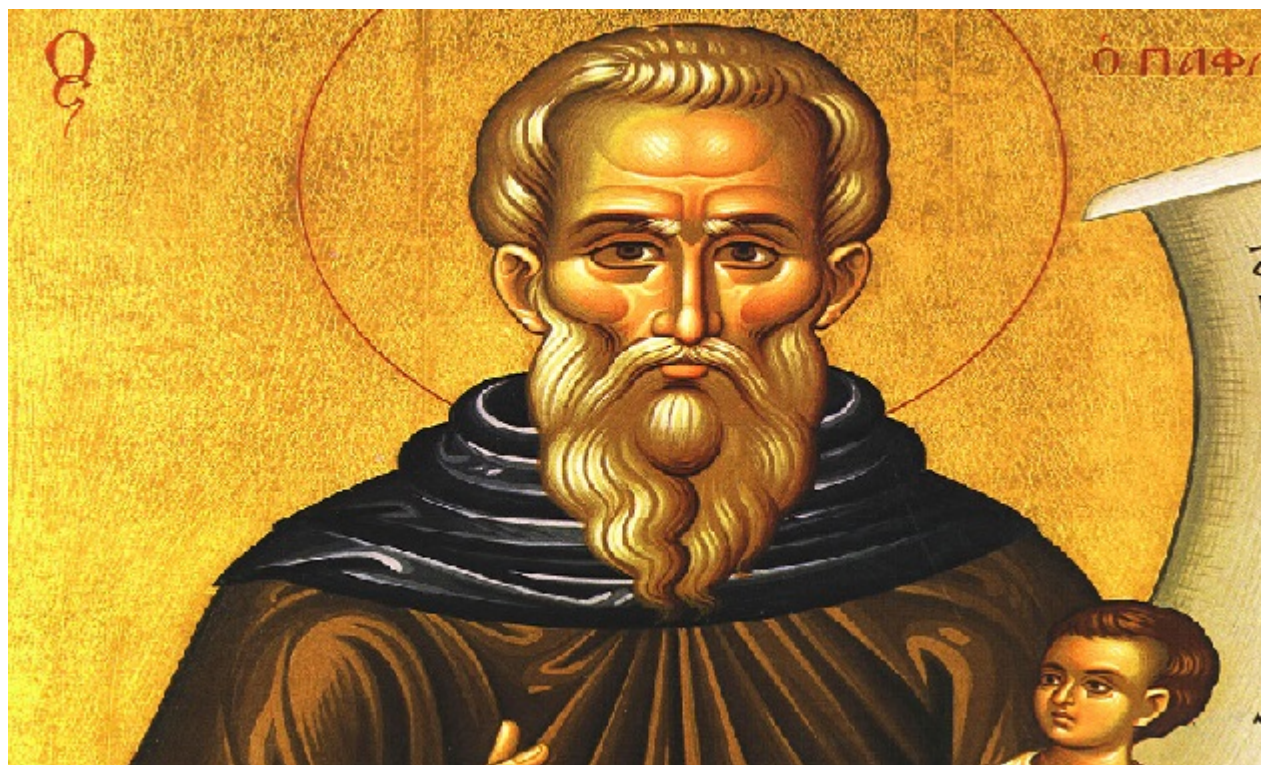
Άγιος Στυλιανός, ο προστάτης των παιδιών

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο Άγιος Στυλιανός γεννήθηκε στην Παφλαγονία της Μικράς Ασίας , μεταξύ του 400 και 500 μ.Χ. Ήταν ευλογημένος από την κοιλιά της μητέρας του ακόμη. Όσο μεγάλωνε, τόσο με την Χάριν του Θεού γινόταν κατοικητήριο του Αγίου Πνεύματος.

Από την παιδική του ηλικία έδειξε τα σπάνια προτερήματα της αγιασμένης ζωής του. Αν και ήταν και αυτός παιδί και νέος και έφηβος, μολο-νότι είχε κι εκείνος σάρκα, εν τούτοις δεν άφη-σε τις επιθυμίες να μολύνουν το πνεύμα και την ψυχή του. Ήταν αγνός, αγνότατος. Δεν άφησε επίσης να τον κυριεύσει κανένα γήινο πάθος. Δεν επέτρεψε στα πλούτη και στην φιλοπλουτία να κυριαρχήσουν στη ψυχή του και να την υποτάξουν στην φθορά και στην απώλεια.

Με την δύναμη και την Χάρη του Θεού πολέ-μησε όλα τα δολώματα της φθαρτής και πρόσκαι-ρης ζωής. Φιλοσόφησε με την αληθινή σοφία του Θεού και είδε πόσο πρόσκαιρος και τιποτένιος είναι ο υλικός τούτος κόσμος. Αποφάσισε έπειτα να βαδίσει με την επιθυμία της ψυχής του. Η ψυχή του τον καλούσε σε αγώνες ηθικούς και ωραίους. Τον καλούσε στην άσκηση της αρε-τής. Του έδειχνε τον δύσκολο και δύσβατο δρόμο της αιωνίας ζωής, της παντοτινής ευτυχίας.

Η αγνή και πιστή καρδιά του υπάκουσε στην φωνή της ψυχής του. Και η πρώτη ενέργειά του ή-ταν να πουλήσει την περιουσία του και να την μοιράσει στους φτωχούς της Εκκλησίας. Και όταν δεν του είχε απομείνει τίποτε πια από την πατρική κληρονομία , γεμάτος ανακούφιση και χαρά, είπε:

«Πέταξα μια βαρειά άγκυρα, που με κρατού-σε δεμένο κοντά στις επιθυμίες του φθαρτού σώ-ματος. Πέταξα από πάνω μου την φθορά και την απώλεια. Τώρα ανοίγεται μπροστά μου πιο ευδιά-κριτος ό δρόμος της αληθινής ζωής. Απαλλαγμέ-νος, λοιπόν, ο Άγιος από τα φθαρτά, αλλά και συγχρόνως με ευτυχισμένη την καρδιά του, διότι μοίρασε τα πλούτη του σε φτωχούς δυστυχισμένους και σε θεάρεστα άλλα έργα, σκέφτεται πως θα ζήσει τιμιότερα και αγιότερα τη ζωή του.

Με μοναδική πλέον περιουσία τα ενδύματά του, αρχίζει ένα σκληρό και αγωνιστικό στάδιο σύμφωνα με την διδασκαλία του Ιησού Χριστού. Αφού, λοιπόν, με τις ευεργεσίες του, ανέβασε ο μακάριος Στυλιανός το γήινο θησαυρό του στους ουρανούς, και τον ασφάλισε, πήγε σε ένα μονα-στήρι και ντύθηκε το μοναχικό

σχήμα. Από τη στιγμή εκείνη καμιά γήινη σκέψη, καμιά υλική παρένθεση δεν μπορεί να τον απομακρύνει από την πίστη του και την προσευχή του. Τίποτε άλλο δεν φροντίζει και τίποτε άλλο δεν επιδιώκει, παρά μονάχα ό,τι είναι αρεστό στο άγιο θέλημα του Θεού. Αγωνίζεται πως να αρέσει στον Κύριο, πως να τελειοποιήσει την ψυχή του, πως να κερδίσει τον Παράδεισο. Καμιά δική του θέληση, που αντιστρατεύεται το θέλημα του Θεού, δεν βρίσκει θέση στη ζωή του. Η αυστηρή ασκητική του ζωή είναι απερίγραπτη. Η αγιότητά του αρχίζει να αστράφτει. Η ταπει-νοφροσύνη του λαμποκοπάει. Η αγνότητά του θαμ-πώνει. Η νηστεία του είναι αυστηρότατη. Η προσευ-χή του αληθινή επικοινωνία με τον Θεό.

Οι αγρυ-πνίες του είναι θαυμαστές. Τρεις στόχους έβαλε για σκοπό του να επιτύχει ως μοναχός: την ακτημοσύνη, την αγνότητα και την υπακοή. Τους τρεις αυτούς στόχους τους πέτυχε. Και στις τρεις αυτές αρετές πήρε, σαν να πούμε , άριστα ο Άγιος Στυλιανός. Την ακτημοσύνη του την είδαμε. Δεν κράτη-σε για τον εαυτό του από την περιουσία του τίπο-τε απολύτως. Ούτε φρόντισε ν' αποκτήσει ποτέ στη ζωή του κάτι τι και αυτός. Έζησε με φτώχεια και τελεία ακτημοσύνη.

Την αγνότητα του επίσης και την ηθικότητα του την κράτησε πολύ ψηλά. Κρατούσε τη ψυχή του καθαρή «από παντός μολυσμού σάρκας και πνεύματος». Αγωνιζότανε στις επιθέσεις του ε-χθρού να μη τον αγγίξει η βρωμερή αμαρτία. Στο μυαλό του στριφογύριζαν πάντα τα λόγια τού Κυρίου μας που είπε: «Μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά, ότι αυτοί τον Θεόν όψονται». Ευτυχισμένοι δηλαδή και καλότυχοι είναι όσοι έχουν καθαρή την καρδιά τους από τη βρώμα της ανηθικότητας διότι αυ-τοί θ' αξιωθούν να δούνε το Θεό στη Βασιλεία των Ουρανών. Η υπακοή του στο Γέροντα του και τους άλ-λους ήταν παραδειγματική. Αγωνίστηκε σκληρά να κόψει «το δικό του θέλημα», που στηρίζεται στον εγωισμό. Είναι πολύ δύσκολο να κόψη κανείς το θέλημα του. Αυτό το ξέρουν όσοι αγωνίζονται τον πνευματικόν αγώνα. Ο Άγιος Στυλιανός πολέμησε στο Μοναστήρι εκείνο σκληρά εναντίον των τριών εχθρών, της σάρκας, του κόσμου και του διαβόλου. Για να καταβάλει τον καθένα από αυτούς χρειάσθηκε πόλεμος πολυχρόνιος, σκληρός και ανύστακτος. Στις τρεις αυτές λέξεις κρύβονται ηρωισμοί και παλαίσματα υπεράνθρωπα.

Έτσι ο Άγιος Στυλιανός αποδεικνύεται λαμπρό αστέρι της ασκητικής ζωής.

Γίνεται παράδειγμα σε νεότερους και παλαιότερους. Όλοι τον θαυμάζουν και τον προβάλλουν σαν παράδειγμα. Τον έχουν σαν πρότυπο μιμήσεως. Άλλα η αυστηρότητα εκείνη του ασκητικού βίου δεν του είναι αρκετή, θέλει να πλησιάσει περισσότε-ρο στην τελειότητα. Επιθυμεί, τώρα την πλήρη μόνωση του αυστηρότατο ασκητισμό: τον αναχωρητισμό. Αποχαιρετάει τους αδελφούς μονα-χούς στο Μοναστήρι και αποσύρεται ο Άγιος μακριά σε έρημο και ακατοίκητο μέρος. Εκεί στην έρημο κατασκηνώνει σ' ένα σπήλαιο.

Το νέο στάδιο της ασκητικής του ζωής είναι ουράνιας τελειότητας. Οι μέρες και οι νύχτες του κυλούν με λογισμούς, με σκέψεις και προσευχές για τον Τρισυπόστατο Θεό. Ψάλλει ολόψυχα το μεγαλείο του Θεού. Υμνεί την Αγία Τριάδα. Ζει ενωμένος με τον Θεό! Τίποτε δεν διασπά την θεϊκή του γαλήνη.

Όλα όσα βρίσκονται γύρω του και όσα προβάλλουν στον μακρινό του ορίζοντα δεν είναι τίποτε άλλο, παρά αποδείξεις του Δημιουργού. Μελετά τα δημιουργήματα του Θεού και δυναμώνει πιο πολύ η πίστη του.

Και ο ερημίτης Στυλιανός εκεί στην ησυχία της ερήμου είχε τον καιρόν να παρατηρεί τα δημι-ουργήματα του Θεού και να φιλοσοφεί επάνω σ' αυτά. Έβλεπε τον Δημιουργό σε όλα, διότι εσκέπτετο, ότι ήταν αδύνατον να γίνει μόνος του αυτός ο τρισμέγιστος κόσμος, τόσον ωραίος, σκόπιμος και αρμονικός. Έβλεπε τον Θεόν στα απειροπληθή άστρα του ουρανού , που στροβιλίζονται στο αχανές διάστημα με τόση ταχύτητα, αλλά και ακρίβεια.

Τα έβλεπε όλα αυτά και αναφωνούσε με τον Δαβίδ: «Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποίησιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει το στερέωμα». Ξεπού-σε κατόπιν σε δοξολογία, λέγοντας: «Ως εμεγαλύνθη τα έργα σου, Κύριε! Πάντα εν σοφία εποίησας. Επληρώθη η γη της κτίσεως Σου»!

Δύο βιβλία διάβαζε συνεχώς στην έρημο: το βιβλίο της φύσεως και το βιβλίο της Αγίας Γραφής. Η καρδιά του , η διάνοια του , η ψυχή του , όλη η ύπαρξή του είναι ολόθερμα δοσμένη στον Θεό. Θείο και ιερό ρίγος διαπερνά την ασκητική σάρκα του, καθώς η ψυχή του εμβαθύνει στο κάλ-λος της θείας Δημιουργίας. Το άγιο πάθος της αγάπης του οσίου Στυλιανού προς το πανάγιο Όνομα του Θεού τον συγκλο-νίζει. Όλη η δύναμη του είναι συγκεντρωμένη στη θεία αυτή αγάπη. Εγκαταλείπει έτσι ο Άγιος το σαρκικό εγώ του. Παύει να φροντίζει για την τροφή του. Τρεφόταν με χόρτα της ερήμου. Και όταν δεν υπήρχαν αυτά, ο Θεός δεν τον άφηνε. Ο Θεός, που θαυματουργεί δια τους Αγίους και μέσω των Αγίων, δεν άφηνε τον σεβάσμιο όσιο να εξαντληθεί από την πείνα. Τον κράτησε στην ζωή στέλνοντάς του τροφές με τους αγγέλους, όπως έστελνε και στους άλλους Αγίους, στον Προφήτη Ηλία, τον Άγιο Μάρκο τον Αθηναίο τον φιλόσοφο και λοιπούς.

Πολλά χρόνια έζησε τη σκληρή ζωή του αναχωρητού. Πάλεψε στην έρημο επί δεκαετίες ολόκληρες σκληρά με τον διάβολο και τον εαυτό του. Πάλεψε να ξεριζώσει τα πάθη του , να αποκτήσει τις αρετές και να φθάσει στην αγιότητα που θέλει ο Θεός, ο Οποίος είπε: «γίνεσθε Άγιοι , ότι Εγώ Άγιος ειμί».

Ο Δημιουργός ήθελε να ζήσει ακόμη ο Άγιος Στυλιανός, για να λαμποκοπά με την αρετή του και να παραδειγματίζει με την αυστηρότητα της ασκητικής του ζωής. Ήθελε η έμψυχος εκείνη στήλη της εγκράτει-ας, ο φωτεινός λύχνος της ερήμου , να λάμψει σ' όλα τα πέρατα της γης. Ήθελε ο Θεός να φανούν οι ποικίλες αρετές του. Ο λύχνος όμως πρέπει να βρίσκεται ψηλά , για να φέγγει σ' όλους και όχι να κρύβεται και να χά-νεται η λάμψη του. Έτσι και εκείνοι , που φεγγο-βολούν με τις

αρετές τους , τους φανερώνει ο Θεός για να γίνονται φως στο δρόμο της ζωής των άλλων. Έτσι και ο Άγιος Στυλιανός, αφού με τους σκληρούς ασκητικούς αγώνες του στολίστηκε με τις αρετές και ήταν σαν λαμπάδα, με το γλυκό και ζεστό φως, αφού έφθασε σε ύψη δυσθεώρητα αρε-τής, μπορούσε να χύσει στο λαό το ιλαρό φως της αγιότητάς του, προς δόξαν Θεού και σωτηρία αν-θρώπων. Ο δίκαιος Θεός θα έδειχνε ακόμη στον κόσμο πως αντιδοξάζει εκείνους , που λατρεύουν το όνο-μά Του και Τον δοξάζουν.

Διαδόθηκε, λοιπόν, η φήμη του Αγίου Στυλια-νού παντού. Πλήθος κόσμου από διάφορα μέρη συνέρρεαν μ' ευλάβεια προς τον Άγιον για να θαυ-μάσουν την αγιότητα του και ν' αποκομίσουν ψυχι-κά και σωματικά αγαθά. Η αγία του μορφή, τα σοφά του λόγια, οι προτροπές του άλλαξαν την ζωή πολλών ανθρώπων. Πολλοί ήταν εκείνοι που γοητευμένοι από την ασκητικότητά του, εγκατέ-λειπαν τον κακό εαυτό τους και μετανοούσαν και αναγεννιόνταν ψυχικά. Συγκινητικές ήταν οι εκδηλώσεις των Χριστια-νών που τον επισκέπτονταν στην έρημο, εκεί στο ασκητήριο του. Ήξερε να γαληνεύει τις ταραγμένες ψυχές. Κοντά του έτρεχαν και άλλοι ασκητές για να ενισχυθούν με τα λόγια του και την λάμψη του στο σκληρό ασκητικό βίο. Γνώριζε ο Άγιος Στυλιανός, ότι για να κερδίσει κανείς την Βασιλεία των Ουρανών πρέπει να έχει τη ψυχή του, σαν τη ψυχή των μικρών παι-διών που είναι αθώα. Ήξερε, ότι τα παι-διά έχουν αγγελικές ψυχές. Γι' αυτό ήθελε να τα βοηθάει, να τα προστατεύει τα παιδιά. Και στην αγία του εκείνη επιθυμία ο Παντο-γνώστης Θεός του έδωσε την Χάρη Του, να μπορεί να κάνει θαύματα.

Ο Θεός βράβευσε το ιερό του αίσθημα και του έδωσε την θαυματουργική δύναμη να θεραπεύει τα ασθενικά παιδιά. Μητέρες από κον-τινά και μακρινά μέρη, με φορτωμένα στους ώμους ανάπηρα και άρρωστα παιδιά έτρεχαν , με πόνο και πίστη, κοντά στον Άγιο για να ζητήσουν την θεραπεία των παιδιών τους. Μέρες ολόκληρες βάδιζαν μέσα σ' έρημα μέρη για να βρουν την δοξασμένη από τον Θεό ασκη-τική σπηλιά του Αγίου Στυλιανού. Και όταν έφθασαν εκεί, με δάκρυα στα μάτια έπεφταν στα πόδια του Γέροντα ασκητή, δόξαζαν τον Θεό, που τον συνάντησαν και τον παρακαλού-σαν να γιατρέψει τα παιδιά τους. Ο Άγιος Στυλιανός γεμάτος καλωσύνη και συμπόνοια έπαιρνε τ' άρρωστα νήπια στα χέρια του και με μάτια δακρυσμένα παρακαλούσε το Θεό να τα γιατρέψει. Ο Δεσπότης των Ουρανών άκουγε την ολόψυχη προσευχή του και ο Άγιος θαυματουργούσε. Παιδιά άρρωστα εύρισκαν την υγεία τους.

Πα-θήσεις διαφόρων ειδών εξαφανίζονταν. Μπροστά στη δύναμη του Θεού καμιά αρρώστια δεν μπο-ρούσε ν' αντισταθεί. Μανάδες έκλαιγαν από χαρά έξω από το ασκητήριο του. Και άλλες καταφιλούσαν με σεβα-σμό και ευγνωμοσύνη το χέρι του Αγίου γέροντα, δοξάζοντας τον Θεόν. Δοξολογούσε κι' εκείνος ακατάπαυστα το Άγιο Όνομά Του και τον ευχαριστούσε για τα θαύ-ματα αυτά , που τον αξίωνε να

κάνει. Έπειτα γεμάτος στοργή κοίταζε τα αθώα πλασματάκια που είχαν λυτρωθεί από την αρρώστια. Ένα γλυκό χαμόγελο, χαμόγελο αγγελικό άνθιζε στο πρόσωπο του σεβασμίου ασκητού. Τα θαύματα όμως αυτά γινόταν γνωστά σ' όλα τα μέρη και κόσμος πολὺς έτρεχε στον Άγιο Στυλιανό για να τον παρακαλέσει να γιατρέψει από κάποια ασθένεια τα παιδιά του.

Έτσι δόξαζε ο Άγιος Θεός το όνομα του ο-σίου Στυλιανού που αφιέρωσε τη ζωή του για τη δό-ξα του Θεού. Αλλά δεν ήταν μόνο τα θαύματα της θεραπεί-ας των παιδιών που δόξαζαν το όνομα του ταπει-νού Αγίου Στυλιανού. Ο Άγιος απέκτησε φήμη ως θαυματουργού, διότι έκανε τους άτεκνους εύτεκνους, με την προσ-ευχή του. Με την προσευχή του Αγίου Στυλιανού πολλές στείρες τεκνοποιούσαν. Πολλοί πιστοί Χριστιανοί με την ευλογία του, αν και ήταν άτεκνοι πρωτύτερα , απέκτησαν ωραία και γεμάτα υγεία παιδιά.

Πολλοί μάλιστα καλοί Χριστιανοί και μετά την κοίμηση του, επικαλούμενοι το όνομα του Αγίου και ζωγραφίζοντας σαν τάμα την εικόνα του , α-πέκτησαν παιδιά, αν και είχαν χάσει την ελπίδα πια να τεκνοποιήσουν.

Εν τω μεταξύ απ' όλα τα μοναστήρια πήγαι-ναν στον γέροντα ασκητή για να ευφρανθούν κον-τά του , το άρωμα της αγιότητας του. Μοναχοί και ασκητές ζητούσαν από τον Άγιο δάσκαλο συμβουλές, για το πως πρέπει να αντιμε-τωπίζουν τους πειρασμούς και πως να επιβάλλουν την γαλήνη στα κοινόβια τους. Όλοι τον έβλεπαν σαν πρότυπο αγίας ασκητι-κής ζωής. Η προσωπικότητα του ήταν γεμάτη ταπεινοφροσύνη και άστραφτε από ουράνιο κάλλος.

Και εκείνος ακούραστος με αγγελική γαλήνη τους δίδασκε, τους καθοδηγούσε, τους γέμιζε την καρδιά, τους στερέωνε στην πίστη, τους διέλυε τις αμφιβολίες. Ειρήνευε με τις συμβουλές του από μακριά όσα μοναστήρια είχαν εσωτερικές διχόνοιες. Έτσι έζησε κι έτσι δόξασε το όνομα του Θεού και δοξάσθηκε από τον Ουράνιο Πατέρα ο Άγιος Στυλιανός. Όταν έφθασε σε βαθειά γεράματα, έστειλε ο Θεός τους Αγγέλους Του και πήραν την αγία του ψυχή, για να την αναπαύσουν από τους πολύ-χρονους κόπους, τις στερήσεις και τη σκληρότητα της ασκητικής ζωής. Κοιμήθηκε , λοιπόν, ο Άγιος πλήρης ημερών και αρετών.

Πού τον έθαψαν, δεν γνωρίζουμε, ούτε διασώθηκαν άλλα στοιχεία από την κουρασμένη και αγιασμένη ζωή του. Έμεινε όμως το όνομά του. Τον σέβεται και τον τιμά όλη η Ορθόδοξη Χριστιανωσύνη. Τον επικαλούνται στις ανάγκες τους και προπάντος για τα άρρωστα παιδιά τους. Κτίζουν στο όνομα του μεγαλοπρεπείς Ναούς. Τα θαύματα του Αγίου συνεχίζονται και μετά την κοίμησή του. Και σήμερα ο Άγιος Στυλιανός εξακολουθεί να είναι προστάτης των παιδιών. Λένε μάλιστα, ότι από την λέξη «στυλώνει» που σημαίνει «στηρίζει τη υγεία των παιδιών».

Ο Άγιος εικονογραφείται με ένα νήπιο σπαργανωμένο στην αγκαλιά του που συμβολίζει ότι είναι ο προστάτης των νηπίων. Η μνήμη του Αγίου Στυλιανού εορτάζεται στις 26 Νοεμβρίου.

Από το βιβλίο: ΒΙΟΙ ΑΓΙΩΝ “Ο ΑΓΙΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ” του Αρχ. Χαράλαμπου Δ. Βασιλόπουλου, Εκδόσεις: Ορθόδοξου Τύπου